

Ephemerer från Helicon /

Hellman, Carl Otto,

81 A Br.

HELLMAN, C. O.

Vitt. Sv.

(Rv)
0

EPHEMERER

FRÄN

HELICON.

1832

of Carl Otto Hellman
Assessor: Helio

EPHEMERER

FRÅN

HELICON.

AF

H-n.

Första utflykten.

STOCKHOLM, 1832

LOS GUSTAF HJERTA.

Till Laura

Tillegnan.

En afton jag, bland blomstren uppå
stranden,

Satt långtande med lyran uti handen,

Och såg hur aftonrodnaden till slut

Sin purpurros på dagens graf slog ut.

Då, som en skön idé från diktens

lunder

Går till invigda bröst här nerinunder,

Du till min sida kom, att der se på

Hur lifvet hvilar under himmel blå.

Och bäst du stilla svärmade och

drömde,

Ha blomman, den du närmast hjertat

gömde,

På lyrans strängar föll, så lent, så tyst,

Som om en engels mun desamma kysst.

Men tonen, hon af fallet med sig
förde

Och jag i själen se'n beständigt hörde,
Mig ledde in i sångens verld och blef
Den ciceron, som undren der beskref.

Dock ej, som den i Heimers harpa
bodde,
Sig skönheten mitt strängspel anför-
trodde:
Det hyser blott en siska med sin
drill,
Som till dig längtar, för dig sjunga
vill.

Låt hegne utanför ditt fönster dröja
På lummig gren och dig ibland för-
nöja!
Naturens röst ej Laura försmär,
Sjelf en den mildaste natur, en vår.

Vårhelsning till Norden.

Lycklig du, som får uppvakna
Vid en kyss af vårens mund;
Men den, som har lärt att sakna,
Har förtjent en sådan stund.
Lång din dvala var, du höga,
Blek din kind och stel din tår.
Nu dock blickar fritt ditt öga
Mot din himmel och din vår.

Lycklig du, att vintrens smärta
Ej är evig, men förgår,
Att ungdomligt än ditt hjerta
Mot din hulda älskling slår.
Ifrån skyn den gyllne strimman
Sjunker åter till ditt bröst,
Brinnande i middagstimman
Ut af kärlek och af tröst.

Lycklig du, då lifvet leker
Omkring dig i ungdomsprakt,
Bäcken tufvans sippa smeker,
Lärkan lyfts af sångens makt:
När som svanen ifrån söder
Söker upp sin våg igen,
Dalen grönskar, hjertat glöder
I hvar vän, förent med vän.

Lycklig du, som kan belöna
Hvar beståndsdel i din fröjd
Efter måttet af den sköna
Moderskänslans högsta höjd.
Må du ock med henne värma
Diktens barn, som med din lock
Spelar fritt och vill dig härma,
Fast det ej kan det ändock!

Bäcken.

Lilla våg, ännu du hoppar
Vid din vagga ibland knoppar,
Jollrande och mild.
Stormar fåfängt kring dig ryta,
Och uppå din spegelyta
Gungar vårens bild.

Som en menlös tanke, vorden
Synligt uppenbar på jorden,
Är ditt lätta spår,
Då du af din täcka, ljufva
Barndomsvän, en blomstertufva,
Tar farväl och går.

Ack! men bortom barndomsfriden
Labyrintherne i tiden
Du skall genomgå:

Irra med en grumlig bölja,
Till dess några land att skölja
Icke återstå;

Till dess hafvets bittra vågor
Sluka dig, din längtans frågor
I omätlig famn,
Och i djupet du försvinner,
Såsom tanken när den hinner
Evighetens hamn.

Till en vissnande lilja.

För att blidka och försona
Solen, brinnande för varm,
Jorden kan ej längre skona
Älsklingen invid sin barm.

Suckande hon dig inviger
Till att soningsoffret bli,
Och för döden fromt du niger,
Blommornas Iphigenie.

Ack! i döden, lilla engel,
Lika snöhvit, utan last
Är du, som då vid en stengel
Dina vingar växte fast.

Endast doftet saknas nästan,
Som vid vårens glada fest

Gaf åt fjärilo, gaf åt vestan
Hvad du egde aldrabäst.

Än en gång du emot dagen
Oskuldsblicken höjer kort;
Men han slocknar, och behagen
Vissna i detsamma bort.

Så farväl! må offerlunden,
Der du föll, som hoppet skön,
Svalkas af ett regn på stunden,
Och på nytt bli frisk och grön!

Suckar vid Lutan.

Sucka och lida!

Sådan är lifvets öfriga lott;

Ty vid dess sida

Vandra de mörka skuggorna blott.

Engeln med dagen,

Löjet det ljufva, ögat det blå

Flydde, bedragen,

Men lika snöhvít, långt derifrå.

Öfver ruiner

Utaf din sällhets magiska borg

Stormen nu hviner,

Kylig som hatet, häftig som sorg.

Akta dig, akta,

Att dina tårar ej någon ser,

Hemligt och sakta

Smyg dem i smärtans afgrunder ner.

Lidandets saga,
Andra förtäljd, ej ger någon tröst.
Derföre klaga,
Så att det endast hörs i ditt bröst.

Dåre, ej hoppas:
Heppet är villans prälände bror,
Blomman, som knoppas,
Men i hvars knopp ett gift likväl gror.

Från det förflutna
Stäng äfven varsamt dina begär;
Tysta och slutna,
Dödsbleka äro minnena der.

Häldre dig luta
Ned öfver glädjens öppnade graf,
Göm der din luta
Hjertat och dess olycklige slaf.

I anledning af Jubelfesten
d. 28 Nov. 1830.

I Norden öfver Thors och Odens lunder
Låg vantrons kyliga November-natt,
Och menskan, en af skuggorna der-
under,
Vid offren, blodig och beväpnad satt.
Det ljus, som lifvets frågor mildt för-
enar.
På englavingar till hvart sinne far,
Än utaf högar och af bautastenar
Och af afgudabilder bortskymdt var.

Vid korset stödd, med kärlek i sitt
hjerta,
Då kom Ansgarius till Nordanskog,
Och talade om frid och om den smärta,
Hvarmed Försonaren för verlden dog.

Otyglad kraft sig kring Aposteln
stälde,

Och slog på skölden för det fria bröst;
Men derinom vann Ordets gudavälde
Sin seger likaväl, och skänkte tröst

Så huldt som solen, då densamma
väckte

Nordblommorna för första gången opp,
Den Christna lärans morgon här upp-
täckte

En okänd verld af kärlek och af hopp.
De skönsta nejder der väl icke höjde
Sig straxt ur dimmorna, ej allt man
fann;

Dock inför Gud sig månet knä ned-
böjde,

Och, uti offrens ställe, hjertat brann.

Ett tusen år ha sedan dess för-
svunnit, —

En lång utaf bedrifter uppmätt tid —

Och mycket blod har uppå jorden
 runnit

Och vingarna på tron ibland rört vid.
 Emellan våra klippor sakta hviskar
 Mång helig källa än om sin martyr
 För tanken, som vid henne sig upp-
 friskar

Och till förflutna tiders minnen flyr.

Men regnet i de heta sommärmåna'r
 Upplifvår jorden, som förtorkad är,
 Och blixten, då han ljungar och för-
 vånar,

Ren likväl gör en qualmig atmosfér.
 Så, efter irring, strider mångahanda,
 Den gamla Svea blef omsider värd,
 Att vederqvickas utaf LUTHERS anda
 Och blixten utaf GUSTAF ADOLPHS svärd.

Och Christi kyrka står också på
 kullen,
 Och skönt ser ned på land och bölja blå:

Sitt skygd hon ger åt fädren uti mulen
Och åt det yngre slägtet ofvanpå.

Det är en åldrig mor, som barn sig
närma

Uppå dess födslodag med känslans gärd,
Som delar ut välsignelsernas värma,
Och famnar moderligt sin frälsta verld.

Derföre dagens jubel vida höres
Utöfver våra dalar, våra fjäll:
Hvart öga tåras och hvart hjerta röres,
Och friden gästar i palats som tjell.
Väl, om en gång sig denna fest förnyar,
I grafven längesedan hvila vi;
Men samma himmel finns, och till
dess skyar
Uppstiger samma lofsängs harmoni.

31

Vid Fru U. C. R—sts
Begrafning.

Det klappande hjertat har stannat,
Och kinden är kallnad och blek;
Men anden vet redan af annat,
Än gruset och stormarnes lek.
Bland englar på snöhvita vingar
Han mäter sin evighet sjelf:
Ej längre den frie dagtingar
Med sveket på tidernas elf.

Här nere vi mera ej känne;
Än själlösa stoftet igen
Af maka och moder, af henne,
Den ömma, den älskade vän.
I grafvens förmörkande gömma
I dag det försvinner också,

När saknadens tårfloder strömma
Och dödsqvädet klockorna slå.

O du, som i tiden har gråtit
Af glädje vid kärlekens bröst,
Som dyrkat densamma och låtit
Ditt lif för dess tjusande röst,
O, skicka från himlen till smärtan
En dröm om hugsvalelse nu!
Den verkliga trösten för hjertan
Har flyktat från jorden, som du.

Men då du i prunkande lunder
Dig bryter en doftande knopp,
O, tänk uppå våren inunder, —
Din skapelse, ack! — och ditt hopp —
Och till de oskyldiga, unga,
Som der du nu lemnade nyss,
Sänd neder, när blixterna ljunga,
En frälsande, moderlig kysse!

---

*Sång af barn till deras
andra mor.*

En blomsterranka ifrån våren
I oss du ser invid ditt bröst;
Der letande de dyra spåren
Af moderskärlek och af tröst.
Väl längesedan på de svaga
Föll daggens äkta perla ner;
Dock se'n du kom, de sammandraga
Ej sina späda blombad mer.

När stormarna utöfver jorden,
Liksom ett vredgadt öde, gå,
Och himlen sjelf är sorgklädd vorden,
Vid grafven glädjen stappar då.
Men molnen fly: från solens länder
Ett gyllne budskap kommer än,
Och hoppet, mer ej biltogt, vänder
Till sina hjertan om igen.

Välkommen därför, nya stjerna
På barnens himmel! Tänk uppå
Den nya värld, du måste värna,
De längtande med ögon blå!
I lifvets unga vårdagsgrönska
En blick af dig infläta få,
Det är den lycka, de sig önska,
Hvad oskuld straxt förstår sig på.

Men låt oss vid din barm tillika
En lilja fästa från den graf,
Som gömt den huldä, kärleksrika,
Som lifvet och sig sjelf oss gaf!
Det är ett bud, som vill beveka
Det ädlaste, inom dig bor,
Som ber, att vi få glädjas, leka,
Som fordom, kring en älskad mor.

Till tvenne makar,

vid deras bröllop.

Man sin hand i hennes lade,
Henne kallade för sin;
Men hon, hviskande, då sade,
Likt ett echo: "du är min."

Ljuft, som vårens första strålar,
Är det älskande förbund,
Är ett rosenpar, som prålar
På en stengel i en lund.

Och det skönaste på jorden,
Kärlek, andas der och lär,
Att hans dröm är sannad vorden,
Att ett himlens barn han är.

Gläd dig, brudgum! ty din lycka
Är en ny eröfrad verld;

Men att skydda, ej förtrycka,
Bär din seger som ditt svärd.

Unga brud! som vårens ranka
Vid den starka stam dig stöd:
Var så from som dygdens tanka
Dock så varm som solens glöd.

Unga moln från eder hydda
Nimlen skola skymma då;
Hua de lycklige skall skydda,
Alltid mild och alltid blå.

Sångaren vid bommen.

Stanna, stanna
Och på gamle sångarn hör!
Snart hans panna
Sänkes neder, snart han dör.
Uti hatten små förskotter
På de ljud, han har igen,
Gif den blinde och hans dotter,
Sångens, eller nödens vän!

Länge, länge
För mitt öga var det natt;
Lika länge
Nöden, sjungande, här satt.
Gudhet lyssnat, nycken klandrat,
Saknaden här gråtit har:
Re'a förbi ett slagte vandrat;
Jag vid bommen dock är kvar.

Klaga, klaga

Ej att natten blef så lång;

Endast laga,

Hjertan röras af din sång.

Ut af fordna ungdomslotter

Han ej äldren öfvergaf. —

Men — han tystnar! — Kom min
dotter!

Led din fader till sin graf!

Jag och Du.

Kärlekens längtande fråga

Uti ditt hjerta fann svar.

På dina läppar dess låga

Brann ibland rosorna klar.

Själarna smälte tillsammans —

Jag och det älskade Du —

Vid den förtrollande flammen,

Som icke slocknat ännu.

Med ett par vingar beprydda

Blefvo de evige då,

Och uppå jorden en bydda

Fingo de dödlige två.

Skönt tvänne floder i lunden,

Stilla förenande sig,

Måla de ömma förbunden,

Knutna af mig och af dig.

Är ej mitt lif vid din sida,
Der jag ock önskar att dö,
Ljuft som en dag hos Armida
På hennes tjusande Ö?

Du, när vid källan du dröjer,
Ser ju dig sjelf ej i den?
Endast en bild der du röjer,
Den af din älskade vän,

Jag är din verld, och i henne
Har du en himmel ändå.
Du är ock min: jag har tvänne
I dina ögon, de blå.

Memento mori.

Med knoppar ifrån lifvets ängar,
Der lycklig du och hänryckt går,
Uppå din känslas stämda strägar
Sin glada visa våren slår.

Minns dock likväl, att du är barn af

Hertha

Och stäng ej dödens aning från ditt
hjerterta.

Du flyktar undan sommarns värma
Till enslig lund med svalka i,

Och, längtande, går att dig närma

Den flod, som flyter der förbi.

Men vågen, du ser födas och för-

svinna,

Låt den ditt eget öde dig påminna.

Då, härjade af höstens ilar,
 De gula löfven falla af,
 Tänk, att du nästa löffall hvilar,
 Och bladen samlas på din graf:
 En vänlig hand dem fläktar ifrån kul-
 len,
 Och plantar se'n en tårpil uti mullen.

Se, vintrens drifvor allt begrafva,
 Som blommat och förtjusat har,
 Och lunderna och fälten hafva
 Den bleka dödsfärg endast kvar.
 Snart, dödlige, ditt hjertas pulsslag
 stanna,
 Och samma årstid då bor på din
 panna.

Liksom ifrån den norra polen
 Flyttfogeln hän till södern drar,
 Hän till ett bättre land, der solen
 Mer lodrätt strålar och mer klar,

Den eha lifvets bilder målar,
Den andra dödens dystra spår.
Men snart är sol'n i vestern bärgad
vorden,
Och då finns endast skuggan kvar på
jorden.

Så hvar du är, hvar tanken flyger,
Att döden följer med, ej glöm,
Och att hans vinge hastigt smyger
Borrt med din lefnads sköna dröm.
Ju mer du här dig lär att det besinna,
Dess bättre skall du drömmen uttydd
finna.

Till en stjerna.

Du, skönsta öga i det milda blå,
Är vänd ändå
I qvällens stund mot jordens skuggor
neder,
Och öfver sundet här till lummig Ö
I stilla sjö
En brygga du af silfverblickar breder.
För minnets pilgrim vara till tycks den,
Och straxt din vän
På hennes skimmer till sitt Kanaan ilar.
Ljuft är för honom dit vallfärda få,
När du ser på,
När ingen vinge rörs och vågen hvilar.
Ack! der, en gång när aftonrodnans
glöd,
Att älska böd,
Mig Selma gaf sin tro, en engels vilja:

Serenad.

Natt och tystnad, frid och hvila
Öfver tingen breda sig.

Kärleken och sången ila

Derför längtande till dig.

Vakna, Laura! och min luta,

Och de ömma slagen hör;

Knappt ett ljud du hinner njuta,

Förr'n det smälter bort och dör.

I ditt fönster, sammandragen,

Stum och borrtvänd, rosen står;

Men hon blott din bild om dagen,

Ej om natten, vara får.

Frejas stjärna ögat sänker

Ned på myrtomgifven stig.

Nästa morgon — så jag tänker —

Mildt som hon, du ser på mig,

Halfdåg kring sig sprider nästan
Månan, solens minnesvård,
Löf ej rörs, och sjelfva vestan
Slumrar i din rosengård.
Dock uppå din känslas ängar
Fläktar med sin karakter
Samma gudom, dessa strängar,
Klingande, beskrifva här.

Ohörd kan du ju ej lemna
Kärleken och ej hans bön?
Är hans suck, af allt vi nämna,
Ej mest brinnande och skön?
Låt den därför ej förflyga,
Fastän älskarn, ej hans hopp,
Måste från ditt fönster smyga,
Då Aurora stiger opp.

Fädernedalen.

Gömd och sluten, såsom hjertats frid,
Och en hemlighet för verld och qvalen,
Blott den älskade och ärfda dalen
Röjs af himlens blick, som jemt är blid.
Der ha fädren bott från tider, flydda,
Der, emellan björkar, står min hydda.

Lik en brud, af kärleken beskärd,
I den starkes armar slutad vorden,
Bergen, kraftens bilder uppå jorden,
Evigt famna om min hulda verld,
Der, omvexlande med vaktelslagen,
Siskan sitter och besjunger dagen.

Nyss också dit kom ett sändebud
Med en mängd af blida solskensblickar,
Med det gröna, som på tufvan nickar,
Och med skogens glada sängarljud,

Sköna vår, som skall kring jorden ila,
Dröj uti min dal och der dig hvila!

Och den milda sänker sig till strand,
Och med sina välljud, ögats lågor,
Lossar bojorna från insjö-vågor,
Ilande med frihetssång till land.
Det är Blondel, då han Lejonhjerta
Räddar ifrån fängelse och smärta.

Ack, när, som ett soningsoffer tändt,
Solens ljus står uppå klippans toppar,
Och dernedanför till trädens knoppar
Mången biltog vinge återvändt.
Hvad den odalman förnöjd går under
Kronorna uti sin hemdals lunder!

Han en gång väl såg på fjerran kust,
Hur en yppigare vår der knoppas,
Huru men'skan tjasas der och hoppas,
Och hur hjertat klappar utaf lust;

Men det fanns ej lugn, blott eld och
trånad;

Mera skön är här den blomstermånad.

Stilla, lyckliga och gröna dal,
Som jag valde till min värld, min bo-
ning,

Fläkta öfver lifvet din försoning!

Och i dina björkars pelarsal,

Der jag gjorde ljusets första möte,

Tag mig åter i ditt moderssköte.

Till mig hit neder lurendräja in.
Den stjernbeprydda, stora ordensdrä-

ten

Du i din svarta domino-kappa gömt;
Men om den bleka månan, solens frände,
Framskymtar genom ett utaf de hål,
Du fläckte i det trånga gallret nyss;
Då hämnas en af dina egna skuggor,
Din fordna vapendragare, din vän,
Och åt dig, dunkla natt, med bojan

ristar

Ett ord ännu, det sista vare det.

Din dotter, Nemesis, mig det ingifvit,
Och fordrar, att det, som dedication
Till dig, skall pryda verket, som du
stympat.

Lys, måne, en minut mig med din
fackla,

Att jag då teckna må: förbannelse!

Dömd till att dö, jag bäfvar likväl
icke,

Att sätta ut långt ifrån lifvets strand
Till oviss färd på obekanta böljor,
Och lemna fasan, hemsk och ensam,
qvar:

Det är en resa ifrån jordens strider,
Mähända en oändlig Odyssee.

Men känslan af att hafva varit till
Och ägt en själ, en gång så skön som
engeln,

Som mellan himmelen och jorden far
Med tidender om ånger och förskoning,
Det är en furie re'n på denna sida
Af evighetens stora ocean.

Hon gjutit vredens gift uti mitt hjerta
Förqväst, förpestat hvarje hemligt frö,
Der väntat har på vår och uppå som-
mar,

Och till en ryslig öken allt förvandlat.

Dock har man sagt, i den, bland flyg-
sandsfalten,

Ännu skall finns en undangömd oas,
Af palmer skuggad, vattnad af en källa,
Och att en caravan af föresattser
Densamma skulle kunna leta opp.
Hvad! om mig möjligt blef en stilla

suck

Inunder palmens frid, dess gröna krona,
En blick uppå mig sjelf i källans spegel,
Och så en bön till himmelen och Gud!
Hvad! om min barndoms oskuldshvita
minnen,

Som länge slumrat i den djupa af-
grund,

Dit jag förrädiskt slungade dem ner,
För branterna uppstego, för att åter
Sig smyga till mitt bröst, så qvaft, så
fridlöst!

Kanske ock skulle då min Julias ande,

På ljusets vingar längesedan flydd,
 I ett af himlens fönster tyst sig ställa,
 Och der medlidsamt hulda ögat vända
 Till jorden, när den färgas af mitt
 blod. —

Men ve! för Kainsmärket på min panna
 Flyr hvarje lycklig drömbilds rosen-
 doft,

Och från det djupa svalget utaf brott
 Beständigt bleka vålnader mig vinka.
 Hu! det är mörkt hos fången, dömd
 till döden!

Och det är slutet af hans lefnads öden!

Det är förbi! — snart tunga riglar
 gnissla,
 Och ett af dödens legohjon slår opp
 En jernbeslagen dörr och till mig ropar
 Med väldig stentorsröst: "nu skall du
 dö!"
 Och när det gamla fångseltornets ur

Med sina dofva slag mätt ut den sista
 Ut af de timmar, tiden mig beskärt;
 Då dödens tragedie begynna skall
 Med Ouverturn: "Din kläder klädas af:"
 Ett haf af menniskor omkring mig
 svalla

Och bryta sina vågor under gny
 Emot den stupstock, der jag, halfdöd,
 böjer
 Knä framför hämnaren af hvad jag
 brät.

Men, bödel, blodig blir din blanka bila,
 Och fasans uttryck skalla rundtom-
 kring,
 När sist mitt hufvud rullar ned i san-
 den,
 Och än på läpparne ett verop dar-
 rar. — —

Det är förbi! Det är förbi!

Misströstan.

Till frestelsen på tinnarne af lifvet
Mig lockade dämonen upp, för att,
Se'n hjertats frid af honom röfvad
blifvet,
Med hån få säga sitt: god natt! god
natt!

Har du nu väl din idrott genomdrifvet,
I mörkret ligg och rufva då din skatt.
Jag något skönt ej äger mer att plundra
Och vreda åskor på min himmel dundra.

En ringlagd midgårdsorm med gif-
tig tunga
Är väktare omkring den hulda verld,
Der förr jag hörde vårens löften sjunga
Om sällhet, sådan dygden den är värd.

På OSCARS-dagen 1831.

Ditt namn, o Prins! är en electrisk
flamma,
Som träffar alla bröst i denna stund,
Som tänder offren upp uti desamma,
Att Norden blir en enda offerlund.
Och upp stå sångare och skalder
Med harposlag för Nordens Balder.

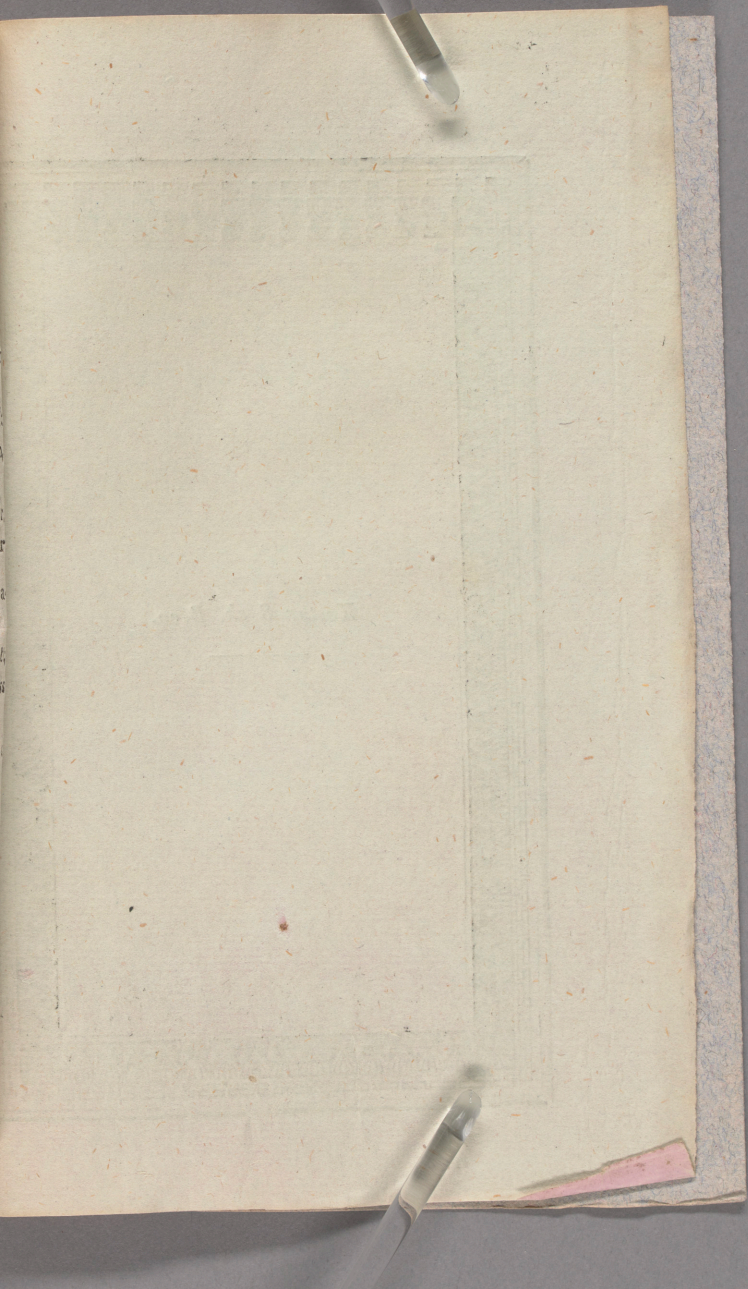
I hvarje hjerta är du Konung redan;
Allt fritt, allt skönt, dig svurit har
sin tro,
Och i dess helgedom står längesedan
En evighetens sinnebild, ett O.
Deri är lagern flätad vorden,
Som du tog med från södra jorden.

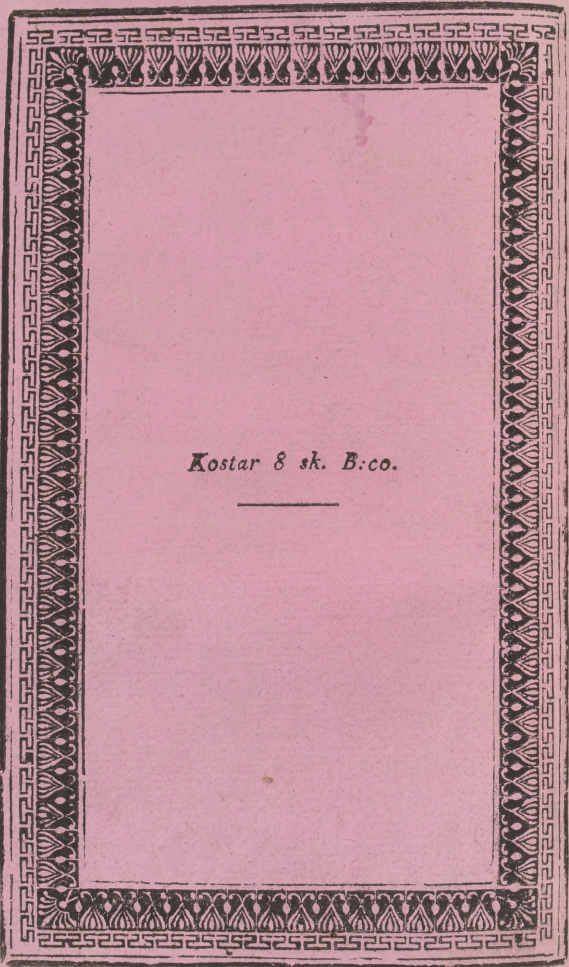
Till doms vid Urdarbrunnen du led-
sagar
Din höge Far hvar dag för Scandiens väl;
Men mogna kungserd, rätt och milda
lagar

Du hämtar ock utur din egen själ.
 En gång den rådsal'n, du uppläter,
 Der samla Gudärne sig åter.

En gång Thors hammar' griper du
 med handen,
 Och dundrar öfver en förfärad värld:
 Då härdat stål du får af Nordanlanden,
 Förutan ärans stora ledungsgärd;
 Och hvarje bröst, när striden galler,
 Sig framför ditt som stålsköld ställer.

O Prins! från kungsborg ned till da-
 lens koja,
 I allt den kärlek talar, som du fått;
 Men hon dock ljufvast lägger på dess
 koja,
 Som, skön, kom med dess kyss, med
 öga blått.
 I dag, som bild af Nordens vilja,
 Din OSCAR helsa, hulda lilja!

Kostar 8 sk. B.co.
